

Szereted Isten tüzét és ezt másokban is meggyújtod

Both Vanda 2013. szeptemberében tette le az első fogadalmát és azóta Csobánkán él a segítőnővérek közösségében.

Fő tevékenységi köre a lelkigondozás, lelki kíséret és lelkigyakorlatok kísérése.

Számomra az „Isten tüze” kifejezés az Ő jelenlétére utal. A Kivonulás könyvében olvashatjuk, hogy az Úr tűzoszlop formájában, éjjel izrael népe előtt vonult, hogy világítson nekik. Ahol ez a tűz érezhetővé válik, ott Isten jelenléte lesz érzékelhető, és megérinthető. Amikor Isten az Ő arcát ebben a tűzben megmutatja, akkor ez a tapasztalat meg kell hogy mutassa számunkra az irányt és az utat, melyet követnünk kell.

Ez a tűz élő és dinamikus, mely meleget ad nekünk, és lendületbe hoz minket. „Hát nem lángolt a szívünk ...” kérdezték egymást az emmauszi tanítványok és „még abban az órában útra keltek”. Isten tüze sürget bennünket, nem hagy nyugodni, otthon ülni és a csodákra várni.

Ezekhez a gondolatokhoz szeretnék még két konkrét tapasztalatot hozzáfűzni bizonyítékként, hogy mindegyikünk találkozhat ezzel a tüzzel és továbbadhatja azt.

Nem olyan régen, az egyik lelkigyakorlat alatt, egy fiatalemberrel beszélgettem, aki eléggé erős kisebbségi komplexussal küzdött. Szerette volna megtapasztalni Isten szeretetét. Az egyik beszélgetés alatt, amely előtt és alatta is én buzgón fohászkodtam Istenhez – „Mutasd meg neki arcodat, Uram” – csoda történt. A beszélgetés eleje még a szokásos téma körül forgott (hogy ő nagyon igyekszik, de nem sikerül neki, és inkább negatív Istenképei vannak), de végül eljutottunk egy olyan ponthoz, melynél egy rövidebb csend után, könnyes szemekkel ezt mondta: Az Úr most itt van, kettőnk között! Látom a valóságos arcát és azt, hogy mindannak, amit eddig róla gondoltam nincs valóságalapja... Valóban, ebben és a rákövetkező percekben, ebben a sűrű és mély csöndben, érezhető volt Isten tüze, igen szinte kitapintható... az Ő szeretetének a tüze, ahogy megmutatkozik nekünk és kinyilatkoztatja önmagát... ezeket a pillanatok sohasem fogom elfelejteni, úgy mint ennek a történetnek a tanúságát sem: csak akkor láthatom Istent munkálkodni, ha szabad kezet adok neki. Csak ha elég nyitott vagyok, hogy egy időben lássam az Ő arcát és az előttem lévő ember helyzetét, csak akkor válok képessé arra, hogy az Ő jelenlétét másokkal is megosszam.

Gyakran ez a tűzoszlop más formában is megmutatkozik. Ismerek egy idősebb férfit: aki nem hívő, 40 évig élt a feleségével, aki súlyos depresszióval küzdött. Emiatt ez az ismerősöm gyakran munkája mellett vállalta a házimunkákat is, a befőzést, bevásárlást, a mosást és a kerti munkákat... mindezt nagy alázattal, természetességgel és hűséggel. Nagyon szívesen ajándékoz meg másokat a kert gyümölcseivel, a saját készítésű lekváraival és más finomságaival, nagyon szívesen főz a vendégeknek, és foglalkozik az unokaival... még most, felesége hirtelen halála után is. Nála is érzékelek egyfajta tüzet: hogy mindazt, ami nekünk adatott fogadjuk el és teljesítsük be hűségessen, keresve mindenben az életet. Mellette felfedezhető Isten, akkor is ha Isten jelenléte nem tudatos és nem lesz konkrétan megnevezve. Az Úr neki és a körülötte élő embereknek életet, reményt és örömet ajándékoz.

Ezek a történetek elgondolkoztattak: Isten tüze minden egyes emberben él. A kérdés az, hogy fel tudjuk-e ezt fedezni és tudjuk-e ezt a tüzet életben tartani, hogy másokban is lángra kapjon...?

Both Vanda sa

Megjelent: Intercom 1/2016

